

2 ראיונות

לפניכם 2 ראיונות עיתונאיים עם שני אזרחים ישראליים המבוקשים על-ידי מישטרות זרות. מימין — ראיון שפורסם, מתפרסם ויתפרסם עם שמואל שרון. משמאל — ראיון שלא פורסם, לא מתפרסם ולא יתפרסם עם מיכאל קוק. כל דימיון בין הראיונות ממש מיקרי.

חבצלת השרון

מר שרון קיבל את פנינו בביתו הנאה והמרווח, המשופע בכיות-חמדה אומנו-תיים.

ש: שמך האמיתי אינו שרון, הלא כן?
ת: (בפסקנות) לא. גולדתי בפולניה ושמי האמיתי שיובני.

ש: ולמה שינת אותו?
ת: (נאה) כי אני ישראלי עכשיו.

ש: מדוע אינך מוכן להתייצב למשפט בצרפת?
ת: (בוטח) אני חף מפשע. נקי מכל חטא. הוויכוח ביני לבין שלטונות צרפת הוא על כסף בלבד ואני מוכן להגיע איתם לפשרה. רוצים משפט? בבקשה.

אבל כאן בישראל, בביתי, שישפוט אותי בית משפט יהודי. רק בית משפט יהודי! לא בית משפט צרפתי, אנטישמי.

קוק בתחת

את מיכאל קוק פגשנו בתא המעצר, בו הוא שוהה עד גמר ההליכים המשפטיים בבקשת ההסגרה הגרמנית.

ש: שמך האמיתי אינו קוק, הלא כן?
ת: (בהיסוס) לא. גולדתי במרוקו ושמי האמיתי בוטבול.

ש: ולמה שינת אותו?
ת: (מתחמק) כי בתור ישראלי רציתי שם ישראלי.

ש: מדוע אינך מוכן להתייצב למשפט בגרמניה?
ת: (מתנגס) נכון, פרצתי בנק, לקחתי כסף. אבל זה היה מזמן. עכשיו הפסקתי עם זה. אני עובד, יש לי אישה, ילדים. אין לי יותר שום עסק עם פשע. אם יסגירו אותי לגרמנים זה יגמור לי את הכל, זה שנים בית סוהר. זה עוד פעם

לתוך מעגל הפשע, ואני לא אוכל לצאת מזה יותר. ודווקא עכשיו, אחרי שהצלחתי לצאת, זה באמת קשה.

ש: אבל אתה פושע.
ת: (מתבלבל) הייתי, אני כבר לא.

ש: ויש הסכם הסגרה עם גרמניה.
ת: (נבוך) כן, אבל... אני פשוט מבקש שיתנו לי שאנס, זה הכל.

ש: מדוע שיתנו לך שאנס?
ת: (מתקשה להסביר) אני לא יודע, אני מבקש, זה הכל. הנה משחורתי לארץ אני בסדר, נקי, אין לי בעיות. אני עשיתי פה צבא, הייתי במלחמות.

ש: זה לא שייך, אתה פרצת בנק, נכון?
ת: (מתפתל) כן, אבל זה היה מזמן. עכשיו זה אחרת.

ש: אני רואה שאין לך שום סיבה סבירה למנוע את ההסגרה. אני מאוד מקווה שישגירו אותך.

ש: (חייל) אני בסך הכל מבקש שאנס.
ת: תודה רבה.

ש: אבל יש הסכם הסגרה עם צרפת.
ת: (מחויך) אז מה? אז צריך להסגיר אותי לצרפת לפי ההסכם הצרפתיים עצמם?

ש: מה הפרו כששיחררו את הרוצח אבר דאוד? לתת להם במתנה יהודי ישראלי כדי שיתעללו בו?

ש: יש מעט מרירות בדברייך.
ת: (רציני) כן, אני אוהב את הארץ הזאת כאהבת אשה ואני מצפה שהארץ תחזיר לי, ולו מעט, אהבה.

ש: מה זאת אומרת?
ת: (מסביר) אני לא מבקש יחס מיוחד, אני מבקש יחס הוגן. תא מעצר עם 2 טל-פונים בלבד זאת השפלה.

ש: מדוע?
ת: (מתלהב) מדוע? כי אני אוהב את הארץ הזאת. אני משקיע פה, ככה מפה לשם איהו 150 מיליון לירות. חוץ מזה נותן תרומות בסך 15 מיליון, בלי שום טובות הנאה. אז לא מגיע לי יחס הוגן?

ת: בהחלט כן. אני מאוד מקווה שלא יסגירו אותך.

ש: (לבבי) תודה רבה.

כולנו זכאים

- כולנו אהבנו אותו כאדם וכאיש.
- כולנו חיבבנו אותו כאיש וכאדם.
- כולנו האמנו בו לאורך כל הדרך.
- כולנו עזרנו לו כל הזמן.
- כולנו האמנו בחפותו המוחלטת.
- כולנו תמכנו בו ברגעיו הקשים.
- כולנו עזרנו לו בכל אשר יכולנו.
- כולנו אמרנו לו שלדעתנו הוא חף מפשע.
- כולנו עודדנו אותו ללא לאות.
- ואם הוא בסוף התאבד — סימן שהוא היה סתם מטורף.

מפ"ם נושכת כלב כל יום

זה כשלוש שנים, מדי יום ביומו, אני קורא בעיתונים, שומע ברדיו ורואה ב"טלוויזיה שמפ"ם טרם החליטה אם לפרוש או לא לפרוש מן המערך.

אני חושב שעצם הידיעה על הירהורי הפרישה המפ"מיים הוא חדשה עיתונאית בדיוק כמו הידיעה שכלב התכוון לנשוך אדם — אם לא למטה מזה.

לכן, אנא מכם — עיתונאים, שדרנים ופרשנים — מינעו ממני את המידע הזה.

אני לא רוצה לדעת שמפ"ם טרם החליטה אם לפרוש או לא לפרוש מן המערך. אני יודע את זה כבר שלוש שנים. תעזבו אותי עם זה.

ואם במקרה מפ"ם כן תפרוש — הודיעו לי אז, אבל עד אז — שקט. תעזבו אותי עם זה.

די! מספיק!! געוואלד!!!

ספרים ושערים

אני לא יודע מי החליט על זה, אבל דווקא ביום שבת, בשעה ארבע אחר-הצהריים, באמצע "שירים ושערים", בדיוק לפני סיום מישחקי הליגה, מגיש לנו הרדיו "מהדורת חדשות בענייני ספרים וסיפורות".

וככה, בשיא המתח, כשאתה רוצה לדעת אם באמת מכבי ת"א הפסידה סוף-סוף ומה קורה עם מלמיליאן ואיפה הגול של מכנס. אתה נאלץ לשמוע במשך עשר דקות ארוך כות חדשות טריות כסיגנון הבא:

„בסיפור החדש של יצחק קצנשטיין, שי הופיע באחרונה בהוצאת „קרן-הספר“, סוף קר המחבר את התפתחותה המאלפת של התנועה הציונית בפלך פולדובה בשנים שי בין שתי מילחמות-העולם. קצנשטיין, שזהו סיפרו העשרים-ושניים הרואה אור בעיבי רית, היה פעיל בתנועת „חובבי ציון“ ובי סיפרו הוא מתאר בהרחבה את המאבק הי ממושך והטראגי שבין „חובבי ציון“ לבין „ציוני חובב“, מאבק מתיש שהביא בסופו של דבר לכירסום כוחה האידיאולוגי של התנועה הציונית בפולדובה ולירידת השפעתה הממותית מחד והשפעתה האיכותית מיד אידך; כירסום שבא לידי ביטוי מוחשי ב-וועידת „המשביר המרכזי“ המפורסמת ב-תרנ"א והביא לפילוג המכאיב והבלתי-יגמנע בין „המשביר המרכזי“ לבין „המשביר ל-צרכן...“ וכן הלאה עשר דקות תמימות של כדורגל יקר מפז.

ומה שאני לא מבין זה למה הסאדיסט הזה בחר דווקא בשיטה הזאת כדי להתעלל ב-אנשים. הוא היה יכול לגלח לנו את הראש ולטפח לנו לאטילאט מים על הקרחת. הוא היה יכול לטבול את רגלינו בחומצה גופריתנית. הוא היה יכול לעקור לנו את השיניים אחת-אחת בצבת מחושמלת. הוא היה יכול אלף דברים. אז למה דווקא ככה? למה?

אל: ועדי העובדים עקרות הכית פועלים אזרחי ישראל

אל תשברו את מטה לחמנו

בעת האחרונה יצאו אירגוני עובדים, אי-גודי עקרות-בית, ועדי-פועלים ואזרחים שונים בקריאה למען השלום.

אנו, החתומים מטה, מתקיימים על הייצור הביטחוני ועל המילחמה. הפסקת המילחמה ופריצתו של שלום פירושה לגבינו חוסר-יכולת לקיים את מישפחותינו.

רבות מישפחות תלויות בהמשך מצב הלוחמה.

עתיד ילדינו תלוי בהמשך עבודתנו. לכן אנו פונים אליכם בזאת בקריאה ובבקשה:

הפסיקו את המאבק למען השלום - תנו לנו לחיות!!

- פועלי „הנגמ"ש“
- עובדי התעשייה האווירית
- ועד הפועלים — „תותחי ציון“
- עובדי „מזוסים“
- ועד-הפועלים — תע"ש
- ועד פועלי „השריון“
- פועלי „הכדור“ — 9 מ"מ
- ועדי הפועלים ב„תדיראן“
- חברות השמירה — ועדי העובדים
- הוועד-למען-החייל
- הסתדרות העובדים העיבריים בארץ-ישראל
- משרד-הכיפוחן
- ממשלת ישראל
- הכנסת
- אזרחי מדינת ישראל